

Զ Ա Տ Ի Կ Ը

Այսօր՝ երբ աշխարհը կը շարունակէ իր սպանդին ահաւոր և խեղադար հանդէսը, երբ մարդկային փառասիրութեան և նախճիրի կարմիր զոգզութիւններ Աստուծոյ արդար արեւին տակ իրենց անարդար արդարութիւնը կը կոթոյեն, նորէն կը վերածնի կեանքի և արդարութեան գերազոյն խորհրդանիշը՝ Յարութեան մեծ տօնին մէջ։ Որքան ալ անդայտ ու մռայլ ըլլան հոգեվիճակները օրերու մեղքէն և արիւնէն, անհնար է չանուշալ սիրտաբար մտածումին մէջ Յարութեան, երբ Զատիկի առաւօտը կը ծագի երկրի վրայ։ Վստահ ենք թէ նոյնիսկ անոնք՝ որոնց համար այս տօնը չունի իր աւանդական խորհուրդը եւ մտածումը, այս առթիւ ազատութեան և լայնութեան խոր զգացումով կը համակուին, մտածելով կեանքի յաւերժութեան և Աստուծոյ յաւիտենականութեան, այսինքն կեանքի և աստուածութեան միացման՝ Յարութեան մեծ խորհուրդին և հրաշքին ընդմէջէն։

Մարդուն անառիկ իզձը եղած է ապրիլ, շարունակել կեանքը իր տենչերուն և երազներուն լեռն ի վեր, դէպի յաւերժութեան անհորիզոն հեռուներ։ Բայց մահուան սև պատը յուսահատօրէն մտահոգած էր սերունդները, դիմաբաժանելով դանոնք ապագայ կեանքի մեծ առեղծուածին հանդէպ։ Ի՞նչ կայ անդին։ Ոչ ոք մահկանացուներէն եկած էր ետ, բերելու համար մեղի անդենականին յոյսը։ Այս եղած էր մարդկային կեանքը դարերով, հիւսելով թեզանք իր մութ ճակատադրին։ Ապա յեղաշրջումը՝ ձայնը՝ «Ես եմ այն որ մեռայ, ու կամ կենդանի» (Յայտ. Ա. 18) կը լսուի գերեզմանէն անդին, ու կը բանայ մեղի ապագան՝ շարունակուող կեանքին։

Երկու իրողութիւններ որոնք ամենէն աւելի մղած են բոլոր ժամանակի մարդերը հաւատալու անմահութեան, եղած են խորտակուած կեանքերու եւ խղուած բարեկամութիւններու պարագան։ Դժուար եղած է մարդոց հաւատալ որ կեանքի կտրճ վայրկեանը միայն եղած ըլլայ մարդուն ճակատադիրը, և թէ սիրող սիրտերը կրնան մէկ օրէն միւսը դադրիլ իրարու պատկանելէ, գերեզմանի մը վարագոյրով բաժնուած։

Զատիկը ոչ միայն անվախճան յաւիտենութիւն մը կը բանայ մեր առջև, այլ նաև կը լեցունք զօրութեամբը Յարութեան, հազնելով նոր նկարագիր։ Մեռելներէն յարութիւնը յայտնութիւնը չէ միայն մարդկային անմահութեան. մարդիկ անծանօթ չէին անոր, այլ ներկայ և ապագայ կեանքերու միութեան, և մարդուն վերանորոգման։ Որով յարութիւն առնելը, Աւետարանի ոգիով կը նշանակէ ոչ միայն վերակենցաղիլ, այսինքն նորէն շարունակել մահով ընդհատուած զոյութիւն մը, այլ վերապրիլ աւելի հզօր և պայծառ, աւելի բարգաւաճ և արդիւնալից կեանք մը։ Նման ատոք ցորենահատին, որ իյնալով հողին մէջ՝ կը մերկանայ իր անհատական միութիւնն ու կեանքը պահպանող պատեանէն, ծնունդ տալու համար քանակով և որակով յաւէտ բազմապատկուած ու բազմապատկելի ցորենահասկին։

Քրիստոս մեռաւ մարդկօրէն, այսինքն զաղբեցաւ պահ մը ունենալէ իր մարդկային անհատական զոյութիւնը, յետոյ կրկին ունենալու համար զայն, և աւելի հզօր իրագործմամբ արդիւնաւորելու համար իր աստուածային զօրութիւնն ու սէրը իր եկեղեցիի կեանքին և բովանդակ քրիստոնէութեան պատմութեան մէջ, ծնունդ տալով բարոյական և բնկերային նոր դրութեան մը, որ, իրրեւ ստեղծագործական նոր կարգ մը, ամենէն մեծ, բարի և ազնիւ քաղաքակրթութիւնը պիտի բերէր աշխարհի, ու մարդկութիւնը տաժանքներու ճամբէն, բայց սիրոյ և քաջութեան հողիով, առաջնորդելու համար իր ճակատագրի լրումին։

Կերեզմանէն անդին մեզի կը սպասէ ոչ միայն յաւերժութիւնը, այլ նաեւ նորոգութիւնը, «փառաւորում»ը կեանքին, առաքելային բաւով։ Յարութիւնը այս կերպով կը բանայ մեզի կեանքի հորիզոն մը, օժտելով մարդը նոր նկարագրով։ Այս իրականութեամբ միայն կը լուսաւորուի Քրիստոսի մահուան վրայ տարած յաղթանակին իմաստը։

Յարութիւնը ուրեմն ոյժն է իրացած անմահութեան, անձնանորոգման, և Քրիստոսի նորոգիչ ներկայութեան։

Յիսուսի Յարութիւնը մահուան վրայ տարած յաղթանակ մը ըլլալով հանդերձ, է նաեւ երկնայնացումը աշխարհին և աստուածացումը մարդուն։ Մարդուն ապագայ կատարեալ և լիալիր կեանքին վրայ այս վստահ մտածումը զմեզ կը ստորոգէ մեր ապագային պատրաստութեան խորհուրդով և անոր հաստատութեան կամքով։

Ինչ փոյթ թէ այսօր աշխարհ կը շարունակէ իր մահուան զործը, զիտակից մարդկութեան յոյսն ու հաւատքը երբեք չէ խորտակուած զոյգութաներու վրայ. մեր հողիին նայուածքը անցած սկացած է միշտ աւելի անդին, չարչարանքի և նահատակութեան կարմրութիւններու ետին տեսնելու համար Յարութեան լուսափայլ արշալոյսը։ Ճշմարտութիւնն ու արդարութիւնը բառեր չեն սոսկ, այլ անմահ զօրութիւններ. չարութեան ողին կրնայ պահ մը քողարկել զանոնք, բայց անոնցն է վերջնական յաղթանակը։

Այս արտփարար մտածումով օրհնենք Փրկչին Յարութիւնը, մարդկային արիւնոտ զոյգութաներու սուղին ընդմէջէն, այն մեծ յոյսով թէ մօտ է Զատիկը, այսինքն արդարութեան և ճշարտութեան յաղթանակը, որուն համար թափուած արիւնն ու արցունքը անվարձ չեն մնար ինչպէս այս կեանքի՝ նոյն և անդենաւ կանին մէջ։

ԽՄԲ.